

Chmiel

Wieś była lokowana w 1502 r. przez ród Kmitów (prawdopodobnie przez Piotra Kmitę – Marszałka Wielkiego Koronnego i Wojewodę Krakowskiego). Nazwa pochodzi od rosnącego tu kiedyś dzikiego chmielu.

Po wybuchu II wojny światowej Chmiel znalazł się pod okupacją radziecką do 1951 r., w latach 1941–1944 pod okupacją niemiecką. W 1951 r. (w ramach tzw. równania granic) wrócił do Polski, ale bez mieszkańców.

Drewniana cerkiew greckokatolicka pw. św. Mikołaja pochodzi z 1906 r. (cerkiew stała tu już w XVI w.). Po wysiedleniach ludności w 1947 r. służyła m.in. jako magazyn straży pożarnej. Od 1969 r. pełniła funkcję kościoła rzymskokatolickiego.

To świątynia nawiązująca do tzw. ukraińskiego stylu narodowego, trójdzielna, orientowana, o konstrukcji zrębowej. W połowie wysokości jest otoczona okapem, pokrytym blachą.

Fot. Jolanta Pol

Elewacja zachodnia

W 1968 r. kręcono tu epizod z *Pana Wołodyjowskiego* (w reżyserii Jerzego Hoffmana), związany z pożarem Raszkowa. Filmowców udało się odwieść od pomysłu podpalenia świątyni.

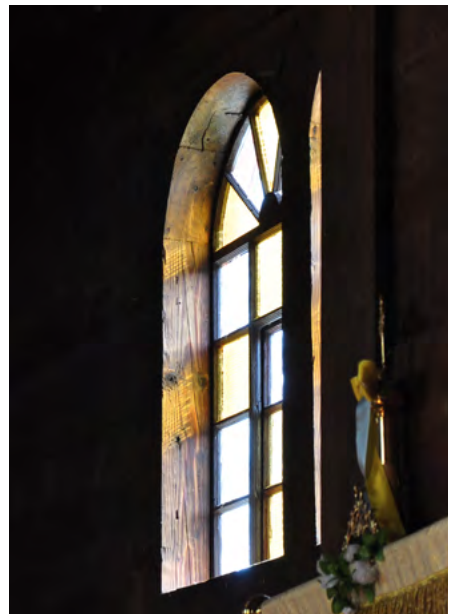
Prezbiterium, z dwoma bocznymi zakrystiami, zamknięto trój-bocznie. Boki nawy (ramiona krzyża) zamknięto prostokątnie i zwieńczono trójkątnymi szczytami.

Fot. Jolanta Pol

Dachy pokryto blachą. Nad nawą jest cebulasta kopuła, na ośmiobocznym tamburze. Nad prezbiterium i przedsionkiem są niewielkie wieżyczki z baniastymi hełmami blaszanymi.

Fot. Jolanta Pol

Nawa i prezbiterium

Rzeźba Matki Boskiej z Dzieciątkiem, w nawie

Fot. Krzysztof Pol

Żyrandol i kopia rzeźby Praskiego Dzieciątka

W ołtarzu są obrazy św. Zofii z córkami, Jezusa Miłosiernego i ikona św. Mikołaja.

W szczycie ołtarza znajduje się kopia rzeźby *Praskiego Dzieciątka* z początku XIX w. (fot. powyżej).

W nawie i przedsionku jest pozorne sklepienie żeglaste, w prezbiterium – strop płaski z fasetą. Zachował się chór muzyczny z czasów budowy kościoła.

W dzwonnicy znajduje się dzwon z 1932 r. ze wsi Ruskie.

Na przycerkiewnym cmentarzu zachowało się kilka starych nagrobków, m.in. właściciela miejscowych dóbr ziemskich Emila Ricci, zm. 1875 r. (fot. obok).

Fot. Krzysztof Pol

Przy cerkwi jest płyta nagrobna Fieronii z Dubrawskich Orlickiej, z roku 1644 – na metalowym stelażu, zadaszona repliką górnej części starej cerkiewnej dzwonnicy (fot. obok).

Naniesiono na nią inskrypcję w języku staro-cerkiewno-słowiańskim wraz z herbem.

Waży ok. 900 kg, ma wymiary: 180 × 82 × 20 cm. Jest najstarszą płytą nagrobną w Bieszczadach.

Пłyта Fieronii Orlickiej (1560–1644) była w ówczesnej cerkwi, potem znalazła się na zewnątrz w pobliżu cerkwi, przysypana ziemią. Została odnaleziona w końcu lat 60. XX w.

Fot. Krzysztof Pol